

(1938-)

HASAN YEĞİN

Araçlı Hasan Yeğ'in, Abdullah Yeğ'in'in yeğenidir. Hasan Ağabey Risale-i Nur'u amcası Abdullah Yeğ'in Ağabey vasıtasıyla tanımış ve onun teşvikiyle Ankara'da dört sene dersane-i nuriyelerde kalmış. Hasan Yeğ'in, 1957 senesinde Ankara İlahiyat Fakültesine kaydolduktan hemen sonra, dönemin hizmet ve neşriyat faaliyetleri içinde bulmuş kendisini.

Hasan Yeğ'in'in, Kastamonu'da Mehmed Feyzi Efendi ile de çok beraberlikleri olmuş. Feyzi Efendiyi hâlâ istismar edenlerden bahsetti Hasan Ağabey. Anlattığı ilgili hatıra çok önemli... Hz. Üstad'ı da Emirdağ'ında ziyaret ediyor. Bu Nurlu hizmetin, o çok zorlu dönemlerinde, Ankara'da fedakârca çırpınan serdengeçtilerle de yakın olmuş Hasan Ağabey. Onları da anlattı bize.

1961 senesinde İlahiyatı bitirip öğretmen olan Hasan Yeğ'in, memleketin muhtelif beldelerinde vazife yapmış. Şimdi emekli olarak Kastamonu'da ikamet ediyor.

Kastamonu Ağabeylerini ve Risale-i Nur hizmetlerini tanıtan, anlatan "Kastamonur İnternet Sitesi" yayıncıları bu çalışmamda çok yardımcı olmuşlardır. Teşekkür ediyorum. Hatıraların tashihini Hasan Ağabey bizzat yapmış ve onaylamıştır.

Hasan Yeğ'in Anlatıyor:

Kastamonu'nun Araç Kazasının Kıyan Köyünde 1938 yılında doğmuşum. Abdullah Yeğ'in Ağabey'in yeğeniyim. İlkokulu ve Ortaokulu Araç'ta, liseyi Kastamonu'da bitirdim. 1957 senesinde Ankara İlahiyat Fakültesine kayıt yaptırdım ve 1961'de öğretmen olarak mezun oldum.

İlk görev yerim Trabzon İmam Hatip Lisesidir. Askerlik dönüşümde Balıkesir Merkez İmam Hatip Lisesi'nde çalıştım. Oradan Çanakkale Biga İmam Hatip Lisesi'ne Kurucu Müdür olarak tayin ettiler. Daha sonra tayinimi Kastamonu'ya çıkarttım. 1990 yılında emekli oldum. Kastamonu'da ikamet ediyorum.

RİSALE-İ NUR'U AMCAM ABDULLAH YEĞİN VASITASIYLA TANIDIM

Risale-i Nur'u amcam Abdullah Yeğ'in vasıtasıyla tanıdım. Akrabalarımızdan başka ilgilenenler de vardı, fakat Üstad'la görüşmeleri yok. Bir amcam daha vardı. Profesör Münib Yeğ'in. Dindar diye onu da ordudan emekli ettiler. Sonra üniversiteye intisap etti. Profesör oldu; kimya profesörüydü. Vefat etti, kabri Antalya'da.

Ankara İlahiyat Fakültesine başlayınca, Abdullah Yeğ'in Ağabey'in vesilesiyle dershanede kaldım. Ankara'da Hamamönü -eskiden Dörtöyol- denilen yerde bir dersane vardı; orada kaldım. Zaten başka pek dersane yoktu o zamanlarda.

İlk başlarda biliyorsunuz, Risale-i Nur eskimez yazı dediğimiz, Osmanlıca olarak elle yazılıyordu. Sonra teksir makinelerinde çoğaltıldı. Eskimez yazıyı bilenler az olduğu için, Üstad, risalelerin yeni yazıyla neşrine müsaade etti. Ve ilk olarak Sözler, Mektûbat, Lem'alar matbaa ile neşredilmeye başlandı. Önce Ankara Yıldız Matbaasında, sonra Doğu Matbaasında basılmaya başlandı. Doğu matbaası Ulus Rüzgârlı Sokaktaydı. Kitaplar baskıya hazırlanırken formların kontrolü, tashihi gerekiyordu. Bizim dershaneye getirirlerdi; biz de elimizden geldiği kadar yardımcı oluyorduk.

ANKARA'DA BULUNAN AĞABEYLER

O tarihlerde Ankara'da hizmetlerle, neşriyatla ilgilenen ağabeyler vardı. Başta Hukuk Fakültesi öğrencisi Atıf Ural, Vaiz Said Özdemir, Mustafa Türkmenoğlu, ordudan tard edilen Binbaşı Hayri Bey vardı. Urfalı Salih Özcan Ağabeyin orada bürosu vardı, o da ilgileniyordu hizmetlerle. Tahsin Tola vardı rahmetli. Milletvekiliydi. Bir sıkıntısı oldu mu hemen ona giderlerdi ağabeyler. Mustafa Sungur Ağabey gelir giderdi. Rahmetli Avukat Bekir Berk, her tarafa gidiyordu zaten. Dersanemize misafir gelen arkadaşlar da oluyordu. Mehmet Şevki Eygi, Osman Yüksel Serdengeçti gelirdi mesela.

Beraber kaldığımız arkadaşlar; Kastamonulu Mehmet Günay Tümer, Kastamonulu Kamil Satıbeşe, Kastamonulu Veli Kalyoncu, Konyalı İbrahim Canan ve Ispartalı Hüseyin Aşçı vardı. Onlarla İlahiyatta beraber okuduk. Günay Tümer'in babası emekli hâkimdi. Önceden dindar değillerdi fazla. Risale-i Nur vesilesiyle Günay Tümer rahmetli vesile oldu ailesine. Atıf Ural savcı oldu Kastamonu Bozkut'ta. Günay Tümer'in kardeşiyle evlendi.

ÜSTAD'LA EMİRDAĞ'DA GÖRÜŞTÜM

Risaleler basılırken tashihat yapıyordu. Son tashih için formalar Üstad'a gönderilirdi. 1957 senesinde bir seferinde bir arkadaşla beni gönderdiler Üstad'a. Üstad Emirdağ'aydı. Formaları aldık, gittik Emirdağ'a. Tabi tarassut vardı, giren çıkan herkesi kontrol ediyorlardı. Üstad bizi kabul etti, yanına girdik. Üstad rahatsızdı o zaman. Karyolada, yatakta oturuyordu. Elini öptük. Ağabeyler "Kastamonulu, İlahiyatta okuyor vs." diye tanıttılar bizi. Üstad tebrik etti "Ben seni Mehmed Feyzi gibi, onun yerine kabul ediyorum" dedi ve dua etti.

Üstad'ı bir iki defa da Ankara'ya geldiğinde gördük. Anafartalar Caddesinde Beyrut Palas Oteli vardı, oraya gelirdi Üstad. Otele girip çıkarken ancak geriden görürdük biz. Çünkü çok kalabalık olurdu. Hatta Günay Tümer'in Üstad'la beraber o otelden çıkarken çekilmiş bir resmi de vardır.

AĞABEYLER... VAKIF'TI ONLAR... VAKFETMİŞLERDİ KENDİLERİNİ...

27 Mayıs 1960 ihtilalında Ankara'daydık. Çok tarassut altındaydık. Bizim evimizi yani dersaneyi kaç defa bastılar. Kitaplarımızı aldılar. Sakladık filan ama gitti kitapların bir kısmı. Bir gece nezarete kaldık. Ertesi gün mahkemeye çıkardılar. Hâkim bizi serbest bıraktı.

Sonra Cebeci'de, Artuklu Apartmanında yeni bir apartman dairesi kiralandı. Emekli Ağır Ceza Reisi Feyzi Artuklu'nun eviydi. Az evvel saydığım ilahiyatta okuyan arkadaşlarla oraya taşındık biz. O tarihte İlahiyat Fakültesi oraya yakındı zaten. Hukuk Fakültesinin arkasında yurt olarak kullanılan binayı İlahiyat Fakültesi yapmışlardı. Bizim dersane de hemen onun yukarısındaydı.

Bir çekingenlik vardı o zamanlar. Böyle serbestlik yoktu ki. Her an, mesela ders bir yapılırsa, şimdi polisler gelecek diye bekliyorduk. Alıp götürüyorlardı. Kitaplar da gidiyordu. Nezarete atıyorlar, arayan soran yok. Mahkemeye ya çıkıyorsun, ya çıkmıyorsun. Böyle çok hatıralar var.

Ağabeyler... Vakıf'tı onlar... Vakfetmişler kendilerini... Artık onlar için tehlike zaten yok. Dünya ile de ilgileri yoktu çoğunun. O bakımdan kendilerini tam olarak vermişlerdi. İşte bizlere de örnek oluyorlardı, ama biz maalesef tam anlayamadık. (Hisleniyor) Devamlı takibat altındaydık. Her an bir şey olma ihtimali vardı. Hizmette de belki fazla bulunamadık. Görev dolayısıyla biraz da...

HÂLÂ FEYZİ EFENDİYİ ALET EDENLER OLUYOR

Bir gün rahmetli Feyzi Efendi'yi ziyaret ettim. Başka kimse yoktu, bir ben bir de o vardı. Dedim; "Hocam sizin hakkınızda belli bir partiyi tuttuğunuz veya onları tasvip ettiğiniz hakkında söylentiler var. Siz ne düşünüyorsunuz?" Dedi ki; "Ben biliyorsun pek kimseyle görüşmüyorum. Bazı akrabalarım belli bir partinin içerisinde, amma hiç birisi bana ben şu partiye gireceğim, şu partideyim, diye bir şey söylemezler. Ben de onların işlerine karışmam"

Zaten Feyzi Efendi'nin İslam'a aykırı milliyetçiliği benimsemesi veya söylemesi muhaldir. Ben o kadar gittim ziyaretine, öyle bir şey duymadım. Ama hâlâ Feyzi Efendi'yi alet edenler oluyor. Dediğim gibi ta liseden beri tanıyorum Feyzi Efendi'yi. 1954'ten itibaren Kastamonu'dayım. Vefatına kadar hep buradaydık. Ben Hz. Pir'e giderdim Cuma'ya. Bizim ev de Sinan Bey'deydi. Oradan çıkarken genelde karşılaşırdık. Hatta o faytonla giderdi, yolda durur sağ olsun beni alırdı. Devamlı da ziyaretine giderdik. Ondaki öyle bir şey duymadık. Dediğim gibi bir grup onu hâlâ kullanıyor böyle. Âlet ediyorlar bence. Allah rahmet eylesin.

ÜSTAD KASTAMONU'DA İKEN ÇOK SIKI TAKİBAT OLMUŞ

Üstad burada, Kastamonu'da olduğu zaman çok sıkı takibat olmuş, özellikle... Aslında bulunduğu her yerde olmuş bu baskılar. Görüştürmüyorlarmış kimseyle. Onun için herkes çekinerek gelirmiş yanına. Daha ziyade İnebolu, Eflani gibi kazalarda olmuş çalışmalar. Kitaplar çoğaltılmış vs. Merkezde benim bildiğim çok bir şey yok. Görüştürmüyorlarmış ki. Duvarı delip arkadan kışın öyle girmişler evine. Üstad böyle soğuk içerisinde donmak üzere iken neredeyse.

Çok zor şartlar altında Üstad burada kalmış. Ölsün diye bakmışlar. Hiç kimse gelmeyecek, uğramayacak. Uğrayanları yakalayıp "Niye geldin, ne işin var?" diye sorguya çekiyorlar, alıp götürüyorlar. Biz de nezaretteyken polisler küfrederlerdi. Kimi, kime şikâyet edeceksin. Diğer ağabeyler daha zor durumlarda kalmışlar. O bakımdan merkezde öyle fazla inkişaf olmamış belki. Var gene de ama. Gizli olmuş. Kazalar nispeten biraz daha faal. Köylerde filan, ulaşılamayan yerlerde çoğaltmışlar risaleleri. Bu ağabeylerin çoğu vefat etmişler. Onlar ortaya çıkarılmamış, yazıya-kayda geçirilmemiş. Ancak onlardan biri dinleyecek de nakledecek. Böyle kendini göstermek; biraz da ihlâsa aykırı olarak düşünmüşler, kendilerinden fazla bahsetmemişler. O zaman gizlemek gerekmiş belki de.